

det er sådan, at der er behov for en forøgelse af forsvarsbudgetterne på grund af ændrede trusselsbilleder, så vil det ske.

Med hensyn til at kunne strukturere forsvaret, er det således; at man i EU-perspektiv har besluttet sig for at skulle have 60.000 soldater, der skal være kampklar på 60 dage, og de skal have robusthed til at kunne klare sig i 1 år. Det arbejde kan Danmark ikke deltage i, hvilket jeg synes er synd og skam, idet det kan betyde, at når EU eventuelt bliver indsat i Makedonien til efteråret eller måske tidligere, er vi nødt til at sige, at vi ikke kan deltage. Derfor er der via forsvarsforbeholdet et klart handicap med hensyn til at kunne opnå de fælles ressourceudnyttelser, der er mulighed for.

Formanden:

Hr. Mogens Lykketoft som ordfører.

Mogens Lykketoft (S):

Jeg skal også takke for anledningen til denne debat. Jeg synes, det er et spændende tidspunkt, debatten foregår på.

Udenrigsministeren var inde på den opnåede enighed mellem NATO og Rusland og den i sine konsekvenser noget begrænsede aftale – det er jeg også enig med hr. Søvnald i – om at pakke de forældede, men stadig væk farlige atomvåben i USA og Rusland ned, og også på den ambitiøse udvidelse af NATO-medlemskredsen, som nu med meget stor sandsynlighed aftales på topmødet i Prag.

Kl. 16.15

Jeg havde som udenrigsminister i marts sidste år lejlighed til at lobbye i Washington for det synspunkt, at det var vigtigt, at alle de tre baltiske lande kom med i NATO-udvidelsen, og det mener jeg stadig er et politisk signal, som kan give en intern stabilisering af disse nye demokratier. Men det er selvfølgelig meget lykkeligt, at det kan ske i en situation, hvor der også på det mentale plan er sket en fjernelse af den gamle fjende, som halvvejs er blevet medlem af NATO med de aftaler, der underskrives i Rom i morgen.

Jeg tror også, der er et vigtigt langsigtet perspektiv i, at vi om nogle år får den størst mulige identitet mellem de lande i Europa, der er medlem af NATO, og de lande, der er medlem af EU. Det vil selvfølgelig alt andet lige lette det samarbejde mellem EU's forsvarsdimension og NATO, det partnerskab, der skal være, som er under udvikling.

Jeg er enig med dem, der allerede har sagt, at det er dybt beklageligt, at Danmark ikke deltager i EU's forsvarsdimension, og jeg håber, at vi i fællesskab kan overbevise befolkningen om, at det er en beslutning, der skal laves om. Det, vi skal opbygge i EU, vil jo være en blød del af sikkerhedspolitikken, men en meget vigtig del af sikkerhedspolitikken, som kan blive det hidtil vigtigste redskab, også for De Forenede Nationers fredsbevarende og fredsskabende virksomhed. I det hele taget vil der selvfølgelig over tid og med udvidelsen og opbygningen af EU's forsvarsdimension ske en vis forskydning af NATO's rolle i naturlig konsekvens af, at det, NATO blev bygget op som et værn mod, ikke længere er den problemstilling, vi først og fremmest skal tackle.

Udenrigsministeren sagde i sin besvarelse af forespørgslen, at USA har globale interesser, som ikke altid vil være sammenfaldende med NATO's, og at USA vil forsøge at løse problemerne med ad hoc-koalitioner. Derfor er det alligevel vigtigt, at vi har NATO til at fastholde det størst mulige interessefællesskab mellem USA og Europa, også for at diskutere, om vi har de samme prioriteter.

Jeg synes, der kan sættes et stort spørgsmålstegn ved, om vi har de samme prioriteringer, når USA kan øge sit forsvarsbudget som en respons på terrortruslen – som selvfølgelig er reel – med et beløb, der svarer til den samlede globale udviklingsbistand. Er det den rigtige prioritering i forbindelse med at tackle terrortruslerne? Det synes jeg man må sætte spørgsmålstegn ved, og jeg ser ingen mulighed for, at Europa kan gå ind i et rustningskapløb med USA. Selvfølgelig vil vi i Europa som en naturlig konsekvens af truslens totale forandring også være nødt til at omprioritere, hvad vi skal bruge vore militære ressourcer til. Det lokale forsvar har selvfølgelig brug for færre ressourcer, mens den internationale indsats vil – som vi også har oplevet det i løbet af denne forsvarsforligsperiode – få brug for flere ressourcer i det lange perspektiv.

Jeg skal bare afslutningsvis sige, at det, der står i afslutningen af vores fælles forslag til vedtagelse om NATO's rolle i terrorbekæmpelsen og nedrustningsbestræbelserne, vil jeg godt sætte en streg under. Det er vigtigt, at vi bruger NATO som fælles rådslagningsforum og også i nogle henseender fælles forum for initiativer i den globale kamp mod terrorisme; men det er også vigtigt, at vi i NATO-sammenhæng har diskussionen om, hvordan vi kan forstærke nedrustnings-